

MÉREGTELENÍTŐ

2023.05.szám

Kedves Olvasó!

Vendégünk volt... Hívtuk és szívesen jött hozzánk.

Szükséges volt ez a találkozás. Kölcsönösen. Más az, hallomásból, fotókról látni valakit, és más napokig együtt lenni nehéz és örömteli eseményekben, pillanatokban vagy órákban. Találkozott már olyanokkal, akik minket képviselve felkeresték őt az évek során. Látott már minket itthon is, de az csak úgy futtában történt.

Most elidőzött nálunk. Igaz, kitöltöttük programokkal ittléte minden percét, de ezt Ő is így akarta. Magába szívta az életünk lüktetését, az arcokat, mosolyokat, könnyes, meghatódott szemek, arcok képeit. Jó volt így.

Az Ő szerepe a világban: Kiválasztott. A történelmi idő és a kegyelmi idő egyaránt kiemelte Őt az isteni szférába. És olyan jó volt megtapasztalni mégis az Ő egészen természetes emberségét.

Mi is kiválasztottak vagyunk, mint ahogy minden nép az. De nem mindenki van ennek tudatában, nem mindenki teljesíti lehetőségként kapott szerepét. Mi tudjuk ezredév óta, bár a történelem kereke sokszor fejre állít, máskor kicsit elszédít bennünket. De manapság különösképpen tudjuk, talán egy-egy jóslat is támogat ebben.

Nehéz időkben jó, ha van néhány szilárd tájékozódási pont, ami segít eligazodni a forgószél - szerű eseményekben. És Ő ilyen tájékozódási pont lett számunkra. Rábólintott sok törekvésünkre. Megértett olyan megnyilvánulásainkat, amit eddig a hírek torzító függönyén át látott. Összenéztünk és találkozott a tekintetünk. Együtt kértük a Történelem Urát, hogy jól értsük a szerepünket, Ő is, mi is. Hogy békeszerzők lehessünk, ki-ki a maga posztján.

Aztán elment. De bennünk maradtak szavai, bizonyosságai. Hiszen Ő Valakinek a képviselőjében járt itt, és ez megtisztított és megerősített bennünket.

Hálánkat, áldásunk sokaságát küldjük Rá, Életére, szentségére.

Köszönjük, Történelem Ura, a megerősítést, hogy ne féljünk, hiszen

„Íme most van a kegyelem ideje. (2Kor 6,2)”

Oázis

Isten szeretete az örömünk legfőbb oka

Koronkai Zoltán jezsuita szerzetes így mesélt Ferenc pápáról a Katolikus Krónikában.

„Ferenc pápa néhány dologban különbözik elődeitől. Ő az első katolikus egyházfő a történelemben, aki az amerikai kontinensről származik, de mint jezsuita pápa is először képviseli a világegyházat. Közvetlensége, hétköznapi beszédstílusa, humora, egyszerűsége is rendhagyónak számít, és ez rendtársait is megérinti.”

„Soha nem találkoztam Ferenc pápával személyesen, de szentmiséjén már több alkalommal voltam. Talán a leglényegesebb kapcsolat, hogy elég sok írását olvastam, az enciklikáit, sok levelét, prédikációját, úgyhogy a tanítása hat rám legjobban.

A lényegről beszél, arról, hogy mi az egyháznak a dolga, küldetése, és arról, hogy az egész egyházi életnek a szíve egy találkozás a názáreti Jézussal. Hangoztatja, hogy az egyház legyen kilépő egyház, ne magunk körül forogjunk állandóan, hanem menjünk a világ perifériájára, az embereket szólítsuk meg, ne azt várjuk, hogy majd egyszer csak betévednek a templomba, hanem mi lépünk oda az emberekhez. *„Menjete el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot”* – szóval valami olyant hirdet Ferenc pápa, ami az egyháznak egy ősi és központi jellemzője.

Neki alapélménye, hogy Jézus találkozik a bűnös emberrel, és megkönyörül rajta, felemeli, kiválasztja. Amikor 21 éves volt, részt vett egy gyónási alkalmon, amikor csak úgy véletlenül betért a gyóntatószékbe, és akkor ezt valahol nagyon mélyen átélte, hogy az Isten megkönyörült rajta, és meghívta, ebből ered a papságának a forrása is. Megvallja, hogy ő is gyarló ember, tud bocsánatot kérni, pápaként ez új a történelemben.

II. János Pál is kért bocsánatot az egyház nagy mulasztásaiért, de ebben a tekintetben Ferenc újat hozott, hogy mer bocsánatot kérni a saját tévedései, hibái kapcsán is. Ez közel hozza mindnyájunkhoz, és azt gondolom, hogy ez visszatérés az evangéliumhoz, mert ott Szent Pétert nem úgy látjuk, mint egy tökéletes tanítványt, aki mindig a lehető legjobb volt, hanem aki időnként nem értette Jézust, volt, amikor megtagadta, akit mégis Jézus kiválasztott és küldött. Jézus irgalma nagyobb Péter hibáinál, és azt gondolom, hogy nekünk keresztényként nem azt kell mutogatni, hogy milyen szupersztárok vagyunk, hanem hogy az Isten szupersztár, Ő a jó, és még velünk is tud valamit kezdeni. A legfontosabb lenne, hogy Ferenc pápa lelkületéből az **isteni irgalmat fedezzük fel**, amit ő annyiszor hangsúlyoz, hogy Isten feltétel nélkül szeret bennünket. Ez a szeretet az, ami az örömünknek oka, forrása – minden más csak utána jön. Hogyha Isten ennyire szeret bennünket, akkor próbáljunk mi is ilyenek lenni egymáshoz. Különösen azokhoz, akik gyengék, törekenyek, szegények. Ez a pápának egy másik, a szíve közepén lévő törekvése, hogy a szegényeknek, a kicsinyeknek az apostola legyen, és feljűk hirdesse az evangéliumot, úgyhogy nekűnk is ez a dolgűnk.”

Roger Louis Schütz-Marsauche

...Ahogy kivétel nélkül mindenkinek, úgy Jézusnak is szüksége volt arra, hogy egy ember így szóljon hozzá: "Tudod, hogy szeretlek" Háromszor is megkérdezte Pétertől: szeretsz engem? Miután Péter biztosította őt szeretetéről, rábízta az Egyházat: „Törődj bárányaimmal!”

Krisztust szeretni azt jelenti, hogy kisebb vagy nagyobb mértékben részesedünk a lelkipásztorkodás adományából. Isten mindnyájunkra rábíz egy vagy több embert. Ez a lelkipásztori adomány olyan forrás, amelyből bőven meríthetünk ötleteket arra, miként közvetítsük Krisztust mások felé, miképpen egyengessük az Ő zarándokútját az emberiség nagy családjában. Anélkül, hogy tudatában lennének, még a gyermekek is az élő Isten képét sugározzák tovább.

A lelkipásztori adomány kamatoztatása elsősorban mások meghallgatását jelenti. Azt, hogy kihalljuk a másik szavaiból, mi az, ami saját magában fájdalmat okoz neki. Azt, hogy próbáljuk megérteni, mi rejlik a másik szívének mélyén. Próbáljuk messzemenően megérteni, míg meg nem születik benne életének megpróbáltatások által felhasogatott földjében is – az Istenbe vetett, de legalább is emberi léptékű remény.

Gyakran megtörténik, hogy az, aki a másikat hallgatja - mintegy elkíséri őt - a maga számára fedez fel valami nagyon lényegeset ezen az úton. Ebben megöregedni... egy hosszú életen át gyakorolni mások meghallgatásának képességét: adottság. S végül akár szavak nélkül is képesek lehetünk megérteni a másikat, aki ránk bízta magát.

Mások meghallgatása képessé tehet bennünket a misztikus látásmódra, annak a lénynek a misztikus szemléletére, akinek emberségébe egyaránt beletartozik az esendőség és a dicsőség, a szakadékos mélység és a kiteljesedés."

Az Egyház útja kétségkívül az emberi szíveken át vezet, mert ez az a *rejtett hely, ahol bensőségesen találkozhatunk a Szentlélekkel, a rejtőző Istennel*. Itt válik a Szentlélek „örök életre szökellő forrássá”. Ide jön el – Krisztus ígérete szerint – mint az igazság Lelke, mint Vigasztaló. A Szentlélek az ember szívé-ben állandóan *őrzi a reményt*, valamennyi emberi teremtmény reményét, de főként azokét, „akik bensejükben hordozzák a Lélek csíráit” és „testük meg-váltására várnak”. A Szentlélek, aki misztikus isteni közösségben van az emberek Megváltójával, megszakítás nélkül folytatja Krisztus művét. *A mi ugyancsak nehéz korunk különösen igényli az imát.*

A Szentlélek az az ajándék, aki *az imádsággal együtt jön az ember szívébe.*

Alois Albrecht: Sivatag

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Forrósága nem a naptól van.
Saját békétlenségünk
parazsán izzunk.
Hevülünk
és hűvösség után kiáltunk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Hidegsége nem az éjszakáktól van.
Saját szeretetlenségeink
fagyától fázunk.
Fázunk
és melegséget kérünk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Kopársága nem a kövektől van.
Saját lelketlenségünk
betonján szomjazunk.
Szomjazunk
és víz után sírunk.

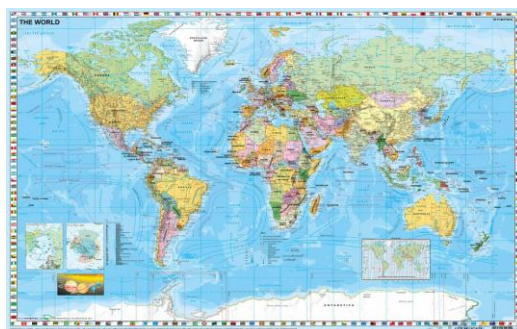
A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Sivársága nem a messzeségtől van.
Saját kiúttalanságunkban
körbejárva keresünk.
Keresünk
és célok után kutatunk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Ínsége nem a tövisektől van.
Saját terméketlenségünk
homokjában éhezünk.
Éhezünk
és kenyérért rimánkodunk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Üressége nem a barlangokból jön.
Saját értelmetlenségünk
félelmeiben támolygunk.
Félünk,
és reményért imádkozunk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Nem a kígyóktól vált halottá.
Saját élettelenségünk
mar halálra.
Haldoklunk,
és az életről álmodunk.

A mi sivatagunk
egyetlen térképen sem található.
Hatalma nem a viharokban van.
Saját Isten-nélküliségünk
Légüres terében járunk.
Járunk,
és a jövőt keressük.

József Attila: Pünkösöd előtt

Szent, éhes lelkem, pünkösöd ünnepére,
Mint jóllakott tűzok, magadba hullva
Feledd, hogy büszke, forró szárnyadat
Cibálja, tépi vérek irigy uja.

Hiszen tudod már mi a Végtelenség:
A Végtelenség az a magyar bánat
S hiába vergődsz haló hattyuként,
Szomorúbb lélek búsul majd utánad.

Ha idejöttél, tündökölj s dalolj csak,
E végtelen vizen büszkébben ússzál
S csudáljanak, hogy méltóbban repül
Zilált szárnyad az égi Szíriusznál.

Szent vagy s ha mégis lenyilaz az Éhség,
Mint vadludat rozsdás vessző találja,
Ne sírj, dalold el híres éneked,
Hogy nyögve várjanak újabb csodára!

Imre Flóra: Pünkösödi vers

Piros selyem, pünkösödi bizonyosság,
De megfakult a láng fejem fölött!

Milyen vad gyönyörrel nyílnak a rózsák,
Hogy kiáltják világgá az erőt!
Létezésük vaktüskés mámorában
Mennyire közel van a végtelen!
A lélegző, a keményen formátlan,
Nem a semmibe porló fényelem.
Milyen közel a megnevezhetetlen,
Aki – vagy ami – már nem pusztá szó,
A nemlétbe nyúló gyökereinken
Túli, a félelmet eloszlató.

Az ázott földben lándzsaalakú nyom,
Ahogy szikkad, széttörik, nem vezet.
Üvegfalak közt járok minden úton,
Velem kétségek csak, és csak nevetek.

Bár igaz lenne, hogy valahol várnak!
Lángoknak ura, vajon hol talállak?

Benedek Elek: Pünkösdi harangok

Olyan szépen cseng a harang,
Mintha nem is harang volna,
hanem ezer harangvirág
Imádságos szava szólna.
Piros pünkösdi vasárnapján
Piros rózsák nyílnak a kertben,
Kis szívünkben tiszta öröm
Imádsága énekeljen.
Piros pünkösdi vasárnapján
Szálljon reánk a szentlélek,
S térde hullva mondjunk hálát
A mindenség Istenének.

Gergely Ágnes: Fohász lámpaoltás előtt

Uram, óvj meg a tökéletességtől.
Mint vasalópokróc szélén az ékalakú
égésnyom: hagyd meg rajtam
hibáimat, kezed nyomát. E városban,
hol a két part egymást vicsorogva nézi,
rajzolj rám holland tulipánmezőt. S ha
tárgyaidra írod: „vigyázat, nagyfeszültség”,
helyezz el cinkosként áramkörödben. Olyan
ritkán látható az esthajnali csillag, régi
juhnyájak őre. Kumuluszok közt, a
szétragadt világban nem látjuk egymást.
Perzselt, pusztuló, zárlatos csontjaimban
öslények emlékezetével
add világítanom, míg besötétlik.

Illyés Gyula: Egy jót lélekzeni

Egy jót lélekzeni,
tán még segíthetne.
Belélekzeni
a kék fellegekbe.

Beinni a mennyet,
azt a habos távot.
A tüzet a napból,
mint egy jó pohár bort.

Estéli mezőkről
a harmatos zöldet.
Szelek síkosságát,
a holdból a csöndet.

Az egészből azt a
rejtező langy titkot.
Az altató istent,
akit már gyanítok –

Ludvik Aškenazy: Kis éji zene

Az ég eleinte kék volt, egy kis alkonyati lila árnyalattal, aztán sötét, lázas, vörös színt öltött, ahogy az már ősszel lenni szokott. A fény még egy utolsó pillantást vetett a Moldva tükrébe, aztán átadta helyét az árnyéknak. Mi még mindig sétáltunk, valahogy váratlanul tört ránk az este. Kigyúltak a lámpák, a világ megkomolyodott, és a járókelők beszéde meghalkult.

Egy régi házban halványrózsaszínű ablak világított, és az ablak mögött valaki zongorázott. Előbb egy Chopin-keringőt játszott, aztán a Kis éji zenét.

Megálltunk és hallgattuk a zongorát. Emberke némán, lelkesen figyelt.

- Apu - súgta aztán -, maradjunk itt reggelig...

Persze nem maradhattunk. De a muzsika sűrűn, édesen csordogált, mint a méz, hát egy ideig még elálldogáltunk az ablak alatt.

- Apu - szólalt meg ismét -, ugye mi nagyon szeretjük egymást?

- Hallgasd szépen - mondtam -, hallgasd, ez a Kis éji zene.

Elgondolkodott. - Éji zene, az igaz - jegyezte meg. - De miért kicsi?

- Hát - kezdtem el -, azért kicsi, mert szóval a Kis éji zene... no, szóval érted, kicsi, érted?

- Értem - nyugtatott meg. - De apu, mikor nagy a zene?

- Ne morfondírozz - feleltem -, hallgasd, milyen szép. Olyan kedves, mintha valaki az arcodat simogatná.

- Apu - mondta -, milyen jó, hogy úgy szeretjük egymást!... Maradjunk itt reggelig, apu...

Aztán a zene hirtelen elhallgatott, és a rózsaszín fény kialudt az ablakban. De mi még nem mentünk haza.

- Apu - kérdezte -, az a zene egészen kicsi? Olyan, mint én?

- Hát - mondtam -, ugyanis... hogy is mondjam... majd megnő, tudod, megnő...

- Igen - szakított félbe -, de milyen jó, hogy a gyerekeknek is van zenéjük. És hogy az a zene kicsi. Apu, mi az a zene?

- Te még nem tudod? - mondtam. - A zene... no, szóval a zene az, amikor... Hát, hogy pontosan meghatározzam... Érted?

- Igen - mondta -, a zene az az, hogy amikor már nem bírunk ki valamit, akkor muszáj zenélni.

Kis szünet után megkért: - Apu, énekeljünk, jó? A Kis éji zenét... Jó?

- Tudod, hogy nem jó a hangom - feleltem, és kissé elpirultam. - Inkább hazamegyünk, bekapcsoljuk a rádiót, és zenét hallgatunk.

- Nem. - Inkább énekeljünk... most mindjárt... mert én már nem bírom ki.

Hát énekeltünk. Kicsit hamisan, de legalább sokáig.

Lehet, hogy az ablak mögött hallottak bennünket. Egy pillanatra fel is gyulladt a rózsaszínű fény. De aztán megint kialudt.

Áprily Lajos: Az én csodám

Szeretnék Krisztus lenni egy napig.
Ha nem egy napig, egy pillanatig.

Csak ennyit, míg a kezem ennyit int:
Kelj fel a mélyből, hegyre menj megint.

Levenném melledről a sziklasülyt,
mely vad korunkból rád zuhogva hullt.

Fáradt pilládat megérinteném,
s gyötört szemedből megszöknék a rém.

Takarodnának gondok és romok,
menekülnének régi démonok.

Megölelném a kín-örvény felett
maga-mélyébe szédült lelkedet.

Csodatevésem sűrű delejét
pazarló kézzel önteném feléd.

S ha kelnél s néznél álmélkodva rám,
fejed a Nap felé fordítanám,

fényes szemeddel csúcs ragyogna szembe -
S én visszahullnék ember-életembe.

Falu Tamás: Harmónia

Bennem a hangok színné válnak,
Csilingelnek a színek, árnyak,
S mikor a szín, hang összecseng,
Megérezlek, nagy égi csend.

Alkonyi tóvá mélyül a lelkem,
Hallom szívem zenélni csendben,
Zengő tükörré olvadok...
Belém néznek a csillagok.

Árvai Emil: Most csendre vágyom

Most csendre vágyom - de magamban is,
hol gondolatoknak már zaja nincs.

Kérdéseimet is csendre intem,
halk, szelíd hangot keresek éppen.

A találkozás csendjére vágyom:
a Mindenható, hogy rám találjon.

Gárdonyi Géza: Esti harangszó

Szép májusvégi estén egyedül
ülök a kertben. S nézem, mint merül
az égi nap a földi kék homályba,
a hegyek ibolyaszín fátyolába.
A völgyben lenn, már feketül az árnyék.
Elcsöndesül az emberlakta tájék.
Csillag ragyog a Mátra tetején,
A távolból harangszó száll felém:
Üdvözlégy Mária!

Ha elgondolom, hogy e Föld színén
valóban élt e tiszta, égi lény!
Járt-kelt, mint mink: a lábának nyomát
a porban hátrahagyta, merre ment;
hajába tűzött fehér violát, –
tán épp ilyet, mint kertemben terem...
S ő maga volt a legszebb viola:
Isten közöttünk járó anyyala!
Üdvözlégy Mária!

Tán ilyen est volt, ilyen csillagos,
az ég ily kék, a föld ily harmatos,
s a kerti fák így álltak a homályban,
amikor ő szobája magányában
ott térdelt a kis gyékény-szőnyegen,
s imádkozott mélyén, csöndesen,
imádkozott magasba néző szemmel...
S a szoba megtelt égi fényözönnel:
Üdvözlégy Mária!

A Göncölszekér épp így állhata,
midőn az országút két vándora
a betlehemi völgyben haladott.
A férfi ösvér előtt ballagott.
A nő fenn ült halványan, szenvedőn.
Pásztorok ültek tűznél a mezőn,
és így szólt egy: – „A város telve néppel.”
A másik szólt: – „Itt hálhattok az éjjel.”
Üdvözlégy Mária!

Tán épp ily fű-illatos este volt,
tán épp így fénylett fenn az égi hold,
midőn egyszer a búzaföldön át
a gyalogúton haza lépkedett,

fehér-szeliden, mint a holdvilág, –
karján tartva az alvó kisedet,
ki vállra hajló fejjel aludott.
Kalász kalászra bókolt, susogott:
Üdvözlégy Mária!

Óh gyöngyvirágok, rózsák, liljomok!
Leheljete az égbe illatot!
Ő bizonyára ismert titeket,
mikor e Földön járt közöttetek,
s hozzátok hajolt és szólt édesen:
„Kedves virágom, rózsám! szegfüvem!”
Ma is szerető szemmel néz le rátok,
Virágajakkal ti is susogjátok:
Üdvözlégy Mária!

Kiss Jenő: Anyád szemében

Anyád szemében
ott a nap;
sugara rád hullanak,
hogyan nőj te szépen.
Anyád szemében
ott a hold,
beteg, ha voltál, rád hajolt
a lázas éjben.
Anyád szemében
ott a víz;
a könny, ha utad félre visz,
jaj! baj ne érjen...
Anyád szemében
ott a tűz:
ha csüggednél, szívedbe tűz,
lobogjon, égjen!

Károlyi Amy:

Nagyon kis fiúk dala

Anyá kezét fogni jó,
száraz és meleg.
Kerül árok és gödör,
ha vele megyek.

Anyá kezét fogni jó,
hogyan kutya jön,
anya kicsit mosolyog,
a kutya köszön.

Anyá kezét fogni jó,
hogyan hull a hó.
Egy szavára elkerül
minden hógolyó.

Kék köténye az öböl,
én meg a hajó.
Hajózik a képzelet,
alszik a hajó.

Örkény István: Anyu

Az Üllői úton történt, korán reggel, a villamos hátsó peronján. Ott, ahol jólesik kinézni az ablakon, és lesni, miképp fut ki lábunk alól az utca, s hogyan siklanak elő a kerekek alól a sínek.

Száma-sincs utas fér el azon a peronon. Már nem kap levegőt az ember, s még felszáll két katona, a következő megállónál egy kövér néni, kövér lábakon, kövér cekkerrel, s a rákövetkezőn négy iskolás lány. Ekkortól fogva egy darabig nincs változás a létszámban, a villamos úgy dökög át a városon - túlcsordulva a két oldalán -, mint egy szénásszekér. Aztán kezdenek lefele szállni az utasok. Az Üllői út vége táján nincs is más a peronon, mint a lányok, iskolatáskáikkal a hónuk alatt, egy katona meg egy kifutófiú, aki tíz egyforma színű és egyforma szabású női kartonruhát visz a vállára borítva. És az anya, kézen fogva, a kisfiával.

Magas termetű, szép szál asszony az anya, barna hajú, barna szemű, komoly, megfontolt természet. Azt, hogy komoly és megfontolt, a nézéséből lehet ki-találni, abból, ahogy maga elé tekint, elmélázva, mintha a villamos piszkos fapadlóján egy gondból és örömből szőtt szőnyeg lenne kiterítve, s ő annak cikornyáit vizsgálná szoros figyelemmel... Aktatáskát szorít a derekához, ő is munkába megy.

A fiúcska kistáskát lóbál a kezében. Nyolcéves forma, surbankó legényke ő, termete a magasba igyekszik, hogy megközelítse az anyját. Haja vizes, még viseli a kefe barázdáit; csinos a ruhája, s frissen pucolt az a bakancsocska a lábán, mely két számmal nagyobb ugyan a kelleténél, de amelyet mégis hamarabb fog utolérni növéssel, mintsem hogy a talp leválnék a felső résztől. Túhegyes, turcsi orrán még ott virít a két pár halványuló, nyári szeplő, amitől minden gyerek arca -nem tudom, miféle eszmeKapcsolás révén- valamiféle életrevalóságról és ármányosságról tesz tanúbizonyságot. Szeme barna, mint az anyjáié.

A most következő megállónál a kisfiú leszállt. Ez úgy történt, hogy az anyja megállt a legfelső lépcsőfoknál, és megsimogatta a kisfiú tejszín fehérségű arcocskáját. A gyerek lelépett a lépcsőn, megállt a járdaszigeten, és fölneézett az anyjára, az meg vissza rá, s a jobb kezével kétszer, alig észrevehetően intve, azt mondta gyöngéden, csendesen:

- Lacika, szervusz.

- Szerbusz, anyu - mondta a kisfiú.

Az anya kihajolt a villamosból, végigtekintett az Üllői úton mind a két irányba, és azt mondta:

- Most átmehetsz, Lacika.

A villamos csengetett és elindult, a kisfiú pedig állva maradt a járdaszigeten. A megálló távolodott, a lábunk alól fényesen futottak elő a sínek, s Lacika állt és várt, és egyre kisebb lett, ahogy nőtt közöttünk a távolság. Anyu csak nézett utána a villamos ablakából. Épp átellenben feküdt az iskola. Nem látszott sehol semmiféle jármű, de a kisfiú mégsem mozdult a helyéről. Állt, és nézett a villamos után.

Anyu aggódva támaszkodott neki az ablak üvegének. "Miért nem megy át az a gyerek?" - töprengett magában. De ebben a pillanatban egy füstökádó motor-bicikli fordult be a szemközti kis utcába, az iskola mellől. A motorbiciklit mi nem láthattuk jönni, de a kisiú igen. Ezért állt és várt.

Egyre gyorsabban robogott a villamos. A motorbicikli már régen eltűnt, de a kisiú még mindig nem mozdult a helyről, ahol búcsút vett az anyjától – de ahogy nőtt a távolság, egyre kisebbedett az a pöttömnyi figura. Most már egé-szen kicsire zsugorodott, és látni sem lehetett olyan tisztán, mint az előbb. Nemcsak a távolság nőtt köztünk percről percre, de egyre több jármű hajtott be a képbe, szekerek, teherautómodelok, szembejövő villamosok és az úttesten átkelő járókelők - mind közénk furakodtak, anyu és Lacika közé. De hát miért nem indul az a gyerek? Csak áll és áll, mintha megbabonázták volna... Ekkor azonban megint kihajtott egy jármű a keresztutcából, egy rohanó jármű, melyet mi nem láthattunk közeledni, csak ő.

Harmadszor is megállt a villamos. Leszállt a kifutógyerek, s mi csilingelve folytattuk utunkat. Néztem én is, erősbödő kíváncsisággal, ott-e még a gyerek, de már nem láttam. Anyu még látta. Anyu a hideg üvegnek döntötte homlokát, és nézte Lacikát állhatatosan. Nézte, s én még nem láttam soha ilyen nézést. Nemcsak a szemével nézte, hanem homlokával és orrával, bőrének minden pórusával és a bőr alatt feszülő idegekkel. Egy nagy szemmé vált ez az asszony, kiszállt önmagából, suhant végig az úttesten a fiához, s csak nézte. Csak nézte, nézte, bepólyálta szeme barna bársonyába, körülvértelte szeretete vaspáncéljával, úgy nézte, nézte, nézte azt a gyereket... Így csak ők tudnak nézni, az anyák. Szeretetük átlát a hegyeken, hétmérföldes csizmával lépked a szeretetük, s egy léghajót elkormányoznak e szeretet erejével, ha rajta utazik a fiuk...

Már a negyedik megállóhoz közeledtünk. Már el is fordultunk az Üllői útról, s azt a járdaszigetet régen leradírozta a távolság, és még el is takarta a kanyarulat. De ekkor az anya lassan fölemelte fejét, két barna szemöldöke fölzaladt a homloka közepére, két ajka elnyílt egymástól, s köztük előbukant a nyelve hegye: Lacika lelépett a járdaszigetről.

Mosolygós szemmel kísérté nyomon. Ebből rögtön tudtam, hogy a gyereket nem fenyegeti veszély, semmiféle jármű nincs a látóközeiben. Tudtam, hogy Lacika nyugodtan megy át az úton, s tudtam - mert írva állt anyu homlokán -, hogy szerencsésen átért a túlsó partra. Egy pillanat múlva fölrezzent az asszony, és hátat fordított az ablaknak.

Áldás a szülőkre

Van hely,hol minden kicsi széken
Nevetve ültem egykoron.
S tipegő léptem, gügyögésem
Mosolyt rajzolt az arcokon.
Van ház, ahova tartozom,
Más otthonba sohse térek,

Bármely családhoz, minden házba
Csak,mint idegen, úgy lépek.
Valakiket: a szüleimet
Eléggé meg nem áldhatom,
Valakinek, ha százszor élek
Adósságom le nem róhatom

Weöres Sándor: Ének a teremtésről

Amikor Isten a világot szülte,
a mindenség az ujjára fagyott.
Hogy a föld, hogy a víz
fölmelegülne,
följük gyújtotta fönn a Napot.
Recsegték a jegek,
amint a tűz-gyerek fölfele tört.
S éledt a föld.
A lánggömb kék útján végiggurult,
aztán a tükröző mélységbe hullt:
habokra ráhajolt,
szikrázva fuldokolt,
pirosan elhasadt,
mint aki sugarat többé se hint -
de reggel visszatér az égre megint.

És ahogy a Nap a hevét kifújta,
a színekbe-bomlott világra újra
árnyék hajolt. S fölkel a Hold.
Ujjasan elomló éjszakai fény,
szelíd helytartó a király helyén.
Míg hajnal előtt
szunnyad a színek csokra,
fehér legyezőt terít a habokra.

Az örök szerelmet példázza ő:
dagad és apad, de mindig visszajő.

S hogy fény legyen itt lenn
ha a Hold kiapadt:
kigyújtotta Isten a csillagokat.
Nem változók, aprók, kemények:
örök szeretetről beszélnek.
S ha burkot vonnak az égre a
rémek:
eltűnnek, aztán megint
visszatérnek.

A világ világolt élettelen.
Hiányzott mindenből az értelem.
Hogy legyen, aki épít, rombol,
ember készült hóból és koromból:
szájában édesség,
fejében fényesség,
szívében lüktet a vér
s mindegy, hogy mi neve,
boldog-e, szíves-e,
kinek a kedvese:
elmege és vissza se tér.

A világon sok a csodálatos, de az életnél nincs csodálatosabb!

Ez az egyik legfantasztikusabb fénykép, amit az ismert univerzumban valaha is készítettek. Egy amerikai fényképész készítette egy operáció alatt, amint egy súlyos gerinc-rendellenességet próbáltak helyrehozni egy magzaton az anyaméhen belül, a terhesség 23. hetében.

A fényképész akkor még nem gondolta, hogy ez élete egyik legfontosabb képe lesz, hiszen a cél csupán a méhen belüli gerincműtét fényképeken is történő dokumentálása volt. Miközben Paul Harris fotós az Egyesült Államokbeli Tennessee állam Nashville városának Vanderbilt egyetemén, a sebészeti klinika műtőjében fényképeket készített a műtét folyamatáról, megörökítette azt a pillanatot is, amikor a baba az anyai méhből kiemelte kis kezét, és az őt operáló orvos ujját megfogta. Ez a hihetetlen fénykép a világ rengeteg újságjában megjelent, s Írországban az egyik "legerősebb zászlója" lett az abortusz legalizációja ellen küzdőknek. Az ici-pici kéz, ami meghódította a

világot, *Samuel Alexanderé*, aki megszületett (amikor a fénykép készült, alig több mint 5 hónapja volt a mama hasában).

Ha komolyabban elgondolkodunk, megértjük, hogy az élet tényleg csak egy hajszálon múlik. Az orvosok biztosak voltak benne, hogy nem tudták volna életben tartani a kisfiút a méhen kívül, így a méhen belül műtéttel kellett megoldani azt a súlyos rendellenességet. A méhet a műtét után bevarrták, hogy a baba normálisan fejlődhessen tovább.

Ezt a képet nyilvánítják napjaink egyik legfontosabb orvosi fényképének. Samuel a legfiatalabb páciens, aki ilyen operáción túlélt. Valószínű, hogy Samuel Alexander megszoríthatja majd egyszer Dr. Brunner sebészprofesszor kezét - most már az anyai méhen kívül. Képtelenség nem elérékenyülni a pici kéz hatalmas erejét látva, amint egy operáló sebész ujját szorítja, és lehetetlenség nem elgondolkodni azon, hogyan tud egy kéz életet menteni...

Havas Ervin: Jelek

Mióta az anyag emberré ébredt,
s az égbe fűzte szép tekintetét,
ámuljuk, féljük, őrizzük a létnek
kavargó, forró, millió jelét.

Villámmá cikkan az elektromosság,
világában a füvek fénylenek.
A föld arcát ezüstharmattal mossák
örökké-égő, vándor fényjelek.

Virág a rétre illatát teríti,
szisszen a lúd, mohát táplál a kéreg,
márványba, fémbe, kőbe merevíti
kézjeleit a húnyó emberélet.

Jelektől gazdag, áradó az ember,
de néhány napja bennem nem
ragyog
villám se, hold se, kíváncsi szemem-
mel

nem lesem meg a hajnalcsillagot,
nem jut hozzám a város lüktetése,
szállni sem vágyom kóbor fellegen,
hajszálrugóként rezdül szívverése:
jeleit küldi már a gyermekem.

Piciny jelek a Kedves szíve-alján,
nem hallja fül, csak megremeg a
kéz...

Nem alszik még szuszogva anyja
karján,
de húnyt szemem mögül már vissza-
néz.

Mosolyok bimbóznak tekintetében,
testében érnek megváltó jelek,
a mozdulat, miben már én is élek,
– akkor is tovább, ha már nem
leszek.

Fekete István: Tavasz

A tavaszt nekem nem a hóvirág jelenti, és az ibolya se. A feketerigók se és a cinke se. Hogy a hó eltakarodik a hegyekből: semmi az - jöhet másik -, és a tavaszkor kijáró influenzát családom tagjai már lehetőleg télen összeszedik, így ez se biztos jelentője a tavasznak. De ha megszáll valami titokzatos építkezési vágy, valami fészekrakó nosztalgia: akkor visszavonhatatlanul itt a tavasz.

És most itt van!

Jöhet még hó, jöhet még fagy, ez csak végső rugdalódzása a télnek, a tavasz itt van, mert én - gondolatban - esténként építkezek.

Van egy kis telkem Szigligeten, a hegytetőn, hol a sziklák közt mandula virágzik, és a meleg köveken nyáron zöld gyíkok sütkéreznek.

Ide épülök!

A telek már régen megvan, s ahogy az idők múlnak, vágyaim mind kisebbre zsugorodnak.

Első évben villát akartam építeni. Tornyosat, egy lapos verandával és szélkakassal. A tornyon kis zászlóval - kék mezőben fehér sirály -, melyet felhúznak, ha otthon vagyunk. Természetesen fürdőszoba is lesz és vendégszoba. A sziklák alá pincét vágunk, hol badacsonyi rizling, füredi csemege és parádi víz hűsöl. A villa előtt sziklakert, mögötte tekervényes utak a bozótban, hogy elandaloghassanak, ha éppen olyan vendégeim lennének, akikre rájött az andalgás.

Akkor azonban nem volt együtt a pénzem.

Majd jövőre!

A pénz azonban nálam szó szerint betartotta egyik derék szentünk mondását, hogy „a pénz nem szülhet pénzt”. Bizony nem szült, pedig a kiöregedés nem lehetett oka a meddőségnek...

A második évben már csak kis parasztházat terveztem, búbos kemencével, mestergerendával, zsúptetővel. A szobában, a fal mellett rókabőrrel leterített heverő, mázas korsók és szőttesek a falon, s az ablaknál nagy asztal, sok szép fehér papírral. Én pedig írok, írok, és átnézek a somogyi oldalra a nagy, opálos víz felett.

A vendégekről - sajnos - le kell mondanom, mert az íráshoz elég, ha darazsak zsonganak a padláson. De jobban összeszámolva, a pénz megint csekélynek bizonyult, és „akármilyen” parasztházat nem akartam.

A következő évben lődözni kezdtek az emberek meg bombázni, meg egyéb ostobaságokat követtek el, ami nem tett jót az én kis házamnak, de azért nem mondtam le róla.

Faházat építék!

Finn faházat. Süllyesztett ágygal, mosdóval, szekrénnel. Szóval: minden süllyesztett lesz benne.

A házat télen is lehet majd fűteni, és - végeredményben - erre is tehetek zászlót (kék mezőben fehér sirály), ami azt jelenti, hogy otthon „tartózkodom”.

Közben elmúlt a tavasz, és én addig válogattam a faházak között, amíg kiderült, hogy: majd jövőre.

A következő tavaszon mindenféle betegségek szórakoztattak bennünket, és ez olyan drága szórakozás volt, hogy a faházról is le kellett mondanom.

Na és a sátor? Nomád hajlamaim kivirágzottak, mint márciusban a kankalin, és már láttam magam, mint törzsfőt, amint a sátor előtt sasszemmel kémlelem a lábam alatt elterülő halászcsárdát, és reszkető orrcimpával szaglászom a halpaprikás illatát. (Telkem ugyanis, sziklaormon van, és alatta van a parton a csárda.)

Legyen hát sátor!

Famíliám ekkor már régen elpártolt tőlem. Amíg villáról volt szó - igen. A parasztháznál már renitenskedtek, hogy ők bizony nem lesznek csendben, ha én írni akarok, a faháznál előkelően tartózkodtak, a sátornál pedig csak legyintettek:

- Nem lesz abból semmi!

Nem is lett!

De ez nem rajtam múlt. A sátorkereskedő úgy nézett rám, mintha Jónás lennék, akit a cethal most öklendezett a pultja elé.

- Sátor? Négyszemélyes sátor? Hol él maga, uram?

Megmondtam. (Telefonszámomat is.)

- Akkor tudhatná, hogy sátrat már egy éve se lehetett kapni!

- Persze, persze...

Idehaza rossz vicceket gyártottak rovásomra, közben pedig elmúlt megint egy év, s ma arra ébredtem, hogy építkezni kellene, azaz fészket rakni vagy sátrat verni, egyszóval, itt a tavasz.

De hát pénzem kőházra, faházra kevés. Sátor nincs.

Nem hagytam magam!

Eszembe jutott, hogy az oromból követ termeltettem ki a verandás, fürdőszobás terveim kielégítésére, s a kirobbantott kő helyén barlang van.

Barlang!

Egy kis fekvőhely elfér benne, a halászszerszámokat a falra akasztom, a földön régimódi pincegyertya állna, és magam főznék kis bográcsban a barlang előtt.

Amikor a tűz elhamvadna, nézném még - amíg elálmosodom - a hunyorgó parazsat, a holdfényes Balatont, aztán lefeküdnék a barlangba, melynek száján biztatóan bepislagnának a csillagok.

És álmodnék.

Megálmodnám - amit szentül hiszek - a tornácos nyaralót, a vendégeket, a fürdőszobát, a sziklakertet, amire most már csak akkor kerül sor, ha elolvad a vérmocskos hó, a kormot és az üszköt elhordják a vezeklő böjti szelek, és tavasz lesz.

Tavasz! - az egész világon.

/Megjelent az Új Időkben, 1944.03.25-én/

Horváth István: Megint, megint

Megint, megint❤️
Tágul a kint,
Fürdik az erdő,
Zeng a napban,
És a villanó
Pillanatban
Megint, megint
Reám tekint,
Kacag a tavasz❤️

Kaján-kéken,
S lelkem a zengő
Nevetésben
Megint, megint❤️
Feledve kint,
Gyötrődést, mérget,
Úgy megéled!
Betöltené a
Mindenséget. ❤️

G. Szabó László: Növő-fogyó vers

Mint
gondos
gazdasszony
hagymát hámoz
fejti le az est
a nappal burkát míg
buggyan magva: sötétség

Mint gazdasszony a hagymát
hámozza a hajnal
az omlatag éjt
míg kiderül
hogy magva
tömör

Fodor Ákos: Por, idő

az idő elkedvetlenít és cselekvésre ingerel,
mint a gyönyörű tárgyakon minduntalan megülő
por – és habár az egész végtére is reménytelen;
ragyogásukért mégis érdemes, igen,
érdemes újra és újra és újra
letörölgetni a dolgokról a port, a por-időt

A tárgyakkak lelük van?...

Sok mindent megtanultam az okostelefonok használatáról. Persze ez semmi ahhoz képest, ahogy ma egy 10 éves gyerek ismeri annak minden csínját-bínját. De nagy bakikat már nem követek el

Néhány éve történt velem egy különös eset. Az okostelefonok világának kezdetekor. Este úgy fél tíz tájban csörög a mobilom. Régi kedves barát, úgy egy éve beszéltünk utoljára. E-maileket küldözgetünk – illetve én küldöm, Ő /remélem/ elolvassa.

Mert én ráérő nyugdíjas vagyok, Ő pedig komoly, dolgos ember, nagyon is dolgos. S mint kiderült, épp itt szorít a cipő, ez most a nagyon nehéz. A család nyaral, Ő dolgozik, nem lehet kiszállni...

Beszélgettünk. Jó nagyot. A végén nevetgáltunk is – jó kedvünk lett egymástól. Búcsúzaskor mondja: - Jó, hogy felhívtál!

Mondom: - Bocsánat, csak a pontosság kedvéért, de Te hívtál!

- Most igen – mondja Ő, de este Te hívtál, csak akkor nem tudtam fogadni a hívást, és most visszahívtalak.

Nézek magam elé bambán: - Én hívtalak? Én NEM hívtalak!!

De Ő erősködik, ott vagyok a telefonjában, este fél hét tájban hívtam őt. Nem értem, mert tudom ugyan magamról, hogy feledékeny vagyok, na, de ennyire????!!!

Megegyezünk, akár hogyan is történt, jól történt, mert jó volt beszélgetni! / De mennyire! / Elköszönünk, ígérjük, majd megint hívjuk egymást...

Aztán megnézem én is a hívásnaplót: bizony, ott a bizonyíték, én hívtam Őt!!!! Fél hétkor.

Hát nekem ilyen okos telefonom van! Évente felhívja a Barátaimat!

Ha már én olyan hanyag vagyok, és nem teszem!

Fodor Ákos: Hódolat az öregek előtt

Arcuk ráncbaszedte
a haszontalan időt.

Az élet méze bennük megikrásodott.

A legkeservesebb-életű is: édes.

A leghitványabbjuk is: kincstár.

Alig bírom cipelni a terhet a szívemen, azt a sok ajándékot, amit még nem adtam oda senkinek. /Rabindranath Tagore/

Berényi Mihály: Visszatérő álmom

Gyakorta üldöz egy visszatérő álom.
Szabadulnék tőle, nagyon nem kívánom,
de jön kegyetlenül a szép álmok helyett:
letelt, elhagyom a régi munkahelyet.

Nincs már feladatom, kulcsaim sincsenek,
fölösleges vagyok, céltalanul megyek
föl az emeletre, végig a folyosón,
zajtalanul lépek, ahogy tolvaj oson.

Semmit nem találok, mint aki eltévedt,
Keresem az elmúlt csaknem negyven évet,
de itt már minden más, új főnök, új arcok,
némán követnek a múlttá fakult harcok.

Miért vagyok én itt? Elmehetnék végleg,
s mégsem indulok el. Szörnyű álom, kérlek,
tűnj el, de örökre! Új álmokra vágyom!
Miattad nem jönnek! Csak forgok az ágyon.

Hetente rám rontasz, mindig ugyanaz vagy,
mit adsz, hogy végre békén aludni hagyj?
Jövő hétre is te vagy nekem megírva?
Meddig fogsz gyötörni? Jössz velem a sírba?

Görgey Gábor: Nyugalom

Valami nagy-nagy nyugalom van
A dolgok mélyén az atomban,
Amikor megnyugszik a magma,
S puhán egy sajgás száll az agyra,
Mikor a föld barnán dorombol,
S fehér lányarc néz ki a lombból,
A rohanó erdők megállnak,
Fülelvén neszeit a nyárnak,
Szőlők seregély-szárnyra kelnek,
Arkangyalok mandulát vernek,
A sejt sejtésekben talál írt,
Reményeidbe állig állít,
A daganatok is nyugosznak,
Kis pihenőt adván a rossznak,
Valami nagy-nagy nyugalom van
A dolgok mélyén az atomban.

Tündérmese a körúton

Csíki Karolina és férje kapcsolata mesébe illően indult. Egy aug.20-i koncerten akadt meg Karolina szeme a magas, szőke, napbarnított és kék szemű fiatalemberen. *„Csak egyszer lenne ilyen pasim”* – sóhajtotta barátnője fülébe, de azt álmában sem gondolta volna, hogy ez a kívánság ilyen hamar valóra válik. A koncert után ugyanis a sportos fiú ott loholt a nyomukban, és egyetlen dolgot szeretett volna, Karolina telefonszámát. A kapcsolat ezen a fordulatszámon folytatódott.

„Két nap múlva volt az első randink, 10 nap múlva már nálam aludt, bemutatott a szüleinek, decemberben pedig összeköltöztünk. Minden olyan természetesen alakult az első pillanattól kezdve. 27 éves voltam, egy multinacionális áruházlánc felsővezetője, bevallom őszintén, nem akartuk a gyerekkérdést elhamarkodni, védekeztünk. Ennek ellenére áprilisban már babát vártam, és hiába ért váratlanul mind a kettőnk, felhőtlen volt az örömöm. Úgy éreztem, ennek így kellett történnie. Átsuhant az agyamon, hogy ha Ő esetleg nem ugyanígy érezne, én a kisbabát akkor is vállalom és felnevelem.” Erről azonban szó sem volt. Megismerkedésük egyéves évfordulóján megtörtént a lánykérés is. A család mindenben támogatta őket, nem voltak rosszindulatú vagy aggodalmaskodó megjegyzések. *„Mivel veszélyeztetett terhes lettem, sokat izgultunk a baba miatt. Sem időnk, sem energiánk nem maradt a párkapcsolatunk jövőjén aggódni. A szülés előtt tudtam meg, hogy munkahelyem megszűnik. A régi életem egy év alatt semmivé lett, mégsem ijesztettek meg a változások. Egyrészt már korábban is foglalkoztatott az anyaság gondolata, éreztem, hogy ketyeg a biológiai óráim, másrészt hatalmas biztonságérzetet adott, hogy összeházasodtunk.”*

Karolinának kislánya koraszülöttként érkezett, és szervi szívbajjal született. Aluszékony volt, elégtelen keringése miatt nagyon kellett rá vigyázni, melegben öltöztetni, masszírozni. *„Nehéz volt, erősnek kellett lenni, mégis annyira pozitív élmény volt a szülővé válás, hogy mind a kettőnknek egyértelmű volt, mi ezt újra és újra át szeretnénk élni.”* Ma három gyerekük van.

A baba érkezése, a kislány betegsége segített megfogalmazni, hogy el szeretnének szakadni a nagyvárosi életformától. Az elhatározást álláskeresés és költözés követte, ma egy gyönyörű családi házban élnek Komáromban. *„Voltak olyan élethelyzetek, amelyeket nehezebben éltem meg. A 2. terhességem alatt a tipikus kismama depresszió jeleit fedeztem fel magamon, és az építkezés is megviselte a családot. De a kapcsolatunk soha nem ingott meg... Nem mintha nem volnának veszekedéseink, alapvetően olaszos, hangos család vagyunk, de ezek valahogy nem lényegesek. Azt látom, hogy manapság az emberek gyorsan eljutnak a problémák felvázolásáig, de utána nem tudnak mit kezdeni a helyzettel. Ha valami nem működik, akkor kidobom legrosszabb esetben a másikat megpróbálom rávenni, hogy változzon meg. Mi valahogy megtanultuk, hogy a problémát nem elég megtalálni, utána kezelni kell. Azt is nagyon fontosnak tartom, hogy az okokat saját magában is meglássa az ember.”* ❤️❤️❤️

Phil Bosmans: Nap mint nap egymással!

Folyton azon a kérdésen töprengök: Miért nem tartanak ki az emberek a szeretetben? Miért válik nehezükre, hogy nap mint nap egymással éljenek? Azt hiszem, nagyon is szívesen csapjuk be önmagunkat. Esküszünk, hogy szeretjük a másikat, de a valóságban csak magunkat, saját énünket imádjuk. Az ember túl sokat vár el a másiktól, hogy legyen barátságos, csodáljon engem, hordozzon a tenyerén, tűzön-vízen át szeressen, ne legyenek rossz hangulatai és gyenge oldalai. Jaj, neki ha kritizálni mer. A legkisebb csalódás, és a szívem összetörik. Túl ritkán jut eszünkbe, mennyivel tartozunk a másoknak, mennyi mindent adhatnánk neki, mennyi mindent tehetnénk érte. Ki ne mond hirtelen: "te nem szeretsz engem", mielőtt te magad oda nem adtál mindent.

Tudjuk-e,

hogy a Honfoglalás idején Európában csak a görögöknek és a rómaiaknak volt írásbeliségük, és amikor mi megérkezünk a Kárpát-medence területére, már kiforrott, kész, mintegy 1700 éves írásbeliséget hoztunk magunkkal?

Tudjuk-e, hogy az Ómagyar Mária-siralom szövegét mi még a mai napig értjük, hiszen szókincsét, mind a mai napig használjuk?

Shakespeare művelt egy angol már csak szótár segítségével képes elolvasni, mivel annyit változott nyelvük az elmúlt 440 év során. A miénk, megtartotta nyelvtanát és szókincsét. Nem volt hajlandó belesimulni, beleolvadni a nagy nyelvi forgatagba!

Tudjuk-e , hogy a Magyar Zenetudományi Intézet regisztrálta a 200 000. magyar népdalt, amelyből 100 000 már megjelent nyomtatásban is. A 80 milliós Németországban összesen 6000 (!) népdalt tudtak összegyűjteni.

Tudjuk-e , hogy a magyar mesevilág páratlan az egész világon?

Európában nem ismerik a tündért, hetedhét országot, fanyüvőt, hétfejű sárkányt, még nyelvtani szinten sem. Nincs szavuk rá.

Tudjuk-e , hogy Európa nem ismerte a magyarok bejövetele előtt a hús megfőzésének módját?

Nem ismerték a villát és a kanalat. Kézzel és késsel ették a sült húst.

Behoztuk a sajátos fűszerezési technikánkat, a darabolást, a fűszerekkel való összefőzést.

Az édes, sós, savanyú, keserű ízek mellé mi hoztuk az erős ízt ételeinkben.

Tudjuk-e , hogy azért nem járnak tógában, ma Európában az emberek, mert mi behoztuk magunkkal a nadrágot, a zakót (kazak), a hosszú kabátot (kaftán).

???

V I C C O L D A L

A férj faggatja a feleségét:

- Drágám! Hol van a tea?
- Jaj, ti férfiak soha semmit nem tudtok megtalálni. A tea a gyógyszeres fiókban van egy kakaós dobozban, amire az van ráírva, hogy só...

Helikopter zuhant a helyi temetőre. A mentőalakulatok eddig 1300 holttestet ástak ki a törmelékek alól...

- Mi volt a rövidlátó turista utolsó mondata egy romániai erdőben tett túrán?
- "Mondja, maga mindig bundában szedi a málnát?"

- Miért jó a kerek kút??
- Mert oda tolod, ahol a víz van!

- Miért jó a mazochistának?
- Mert ha rossz, akkor jó. Ha meg jó, akkor rossz, tehát jó.

A bölcs rabbit megkérdezi a tanítványa:

- Rabelében, miért van az, hogy ha valaki a szegényhez fordul, az segít, ha tud, de ha a gazdaghoz fordul a bajával, az meg sem látja. Azt mondja a bölcs:

- Lépj az ablakhoz, nézz ki. Mit láatsz?
- Utcát, jövőmenő emberekkel, állatokkal, járművekkel.
- Most lépj a tükörhöz. Mit láatsz?
- Csak magamat.
- Látod, az ablak is üveg, a tükör is üveg, csak a hátán van egy kis ezüstréteg. De az már elég ahhoz, hogy az ember semmi mást ne lásson tőle, csak saját magát.

A jeles, közmegbecsülésnek örvendő rabbinak van egy iszákos, mihaszna testvére. Felkeresi a testvérét, hogy megmagyarázza neki, a család hírnevének is tartozik azzal, hogy felhagyjon az ivással.

- Hát mit akarsz - méltatlankodott a testvér -, az én családom sokkal jobb, mint a tiéd! Nekem van egy testvérem, aki nagy hírű rabbi, de neked csak olyan testvéred van, aki iszákos, semmirekellő alak!

Kohn elpanaszolja a rabbinak, hogy rajtakapta a feleségét a könyvelőjével a pamlagon, és most tanácstalan, nem tudja, mit tegyen.

- Dobd ki a feleségedet!
- Nem tehetem, rabbi, mert nagyon szeretem.
- Dobd ki a könyvelőt!
- Nem tehetem, mert ismeri minden üzleti titkomat.
- Egyszerű - mondja erre a bölcs rabbi -, dobd ki a pamlagot!

Grün bevallja a rabbinak, hogy nagy butaságot csinált: kölcsönadott valakinek tízezer forintot, de nem csináltak róla papírt. Hogy lehetne ezen utólag segíteni? A bölcs rabbinál kész a megoldás:

- Írj neki egy levelet, hogy azonnal küldje meg a húszezer forintodat. Erre ő dühösen megírja, hogy csak tízezerrel tartozik, s akkor ott lesz a bizonyíték a kezében!

Egy tolvaj elmegy a rabbihoz:

- Nincs szerencsém mostanában, rabbi, adj rám egy áldást, hogy jobban menjenek a dolgaim.

- Még mit nem! - háborodik fel a rabbi - egy ilyen országos tolvajra!

- De rabbi, fizetek ötven dollárt.

- Csak ne lennék ilyen szegény magam is, meg a hitközség is! - sóhajt a rabbi, majd megadóan felemeli a kezét. - Ha az Isten azzal akar büntetni valakit, hogy meglopják, téged használjon fel eszközéül!

Ajánlást kér egy vallásos irat szerzője a tudós rabbitól művéhez. A rabbi ír néhány ékes dicsőítő szót a lap tetejére, de a nevét csak a lap legeslegeljára írja.

- Mit jelentsen ez, rabbi?

- Meg van írva: "Tartsd távol magad a hazugságtól!"

- A mi rabbink valóban rászolgált a csodarabbi névre - dicsekszik az egyik jámbor zsidó a másikkal. - Elmondok egy esetet, ezt hallgasd meg! Egyszer a szomszéd faluba utaztunk nyitott parasztszekéren. Hirtelen besötétedett felettünk az ég, mindnyájan megrémültünk, hogy most bőrig ázunk. De a mi rabbink mormolt egy imát, s halljál csudát, balról esett, jobbról esett, de középen, ahol a szekér ment, ott sütött a nap!

- Semmi! Ezt hallgasd meg! Megy a mi rabbink szombaton az utcán, hirtelen megbotlik valamiben, odanéz, hát egy nagy zacskó, tele pénzzel. Rabbink égre fordította a szemét, és jajveszékelnéni kezdett: - Isten, te tudod a legjobban, milyen szegény az egész hitközség, benne jómagam is, miért teszed ezt velem?!

És az Isten megtette a csudát: balról szombat volt, jobbról szombat volt, csak ahol a rabbi állott, ott volt vasárnap, így aztán felvehette a pénzt a földről!

Prédikáció közben odaszól a rabbi a samesznek: - A hátsó sorban hangosan horkol valaki, menj oda és ébreszd fel!

- Jól adja! - dohog a samesz -, maga altatta el, hát ébressze fel maga!

A mosoly még mindig a legelegánsabb módja annak, hogy kimutasd a fogad fehérjét.

HA-ha-ha